

BRIGID KEMMERER

INIMĂ
APRIGĂ
ȘI
FRÂNTĂ

Traducere din limba engleză de

ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINTEENS

PĂDUREA DE GHEATĂ
IISHELLASA

RÂUL ÎNGHETAT

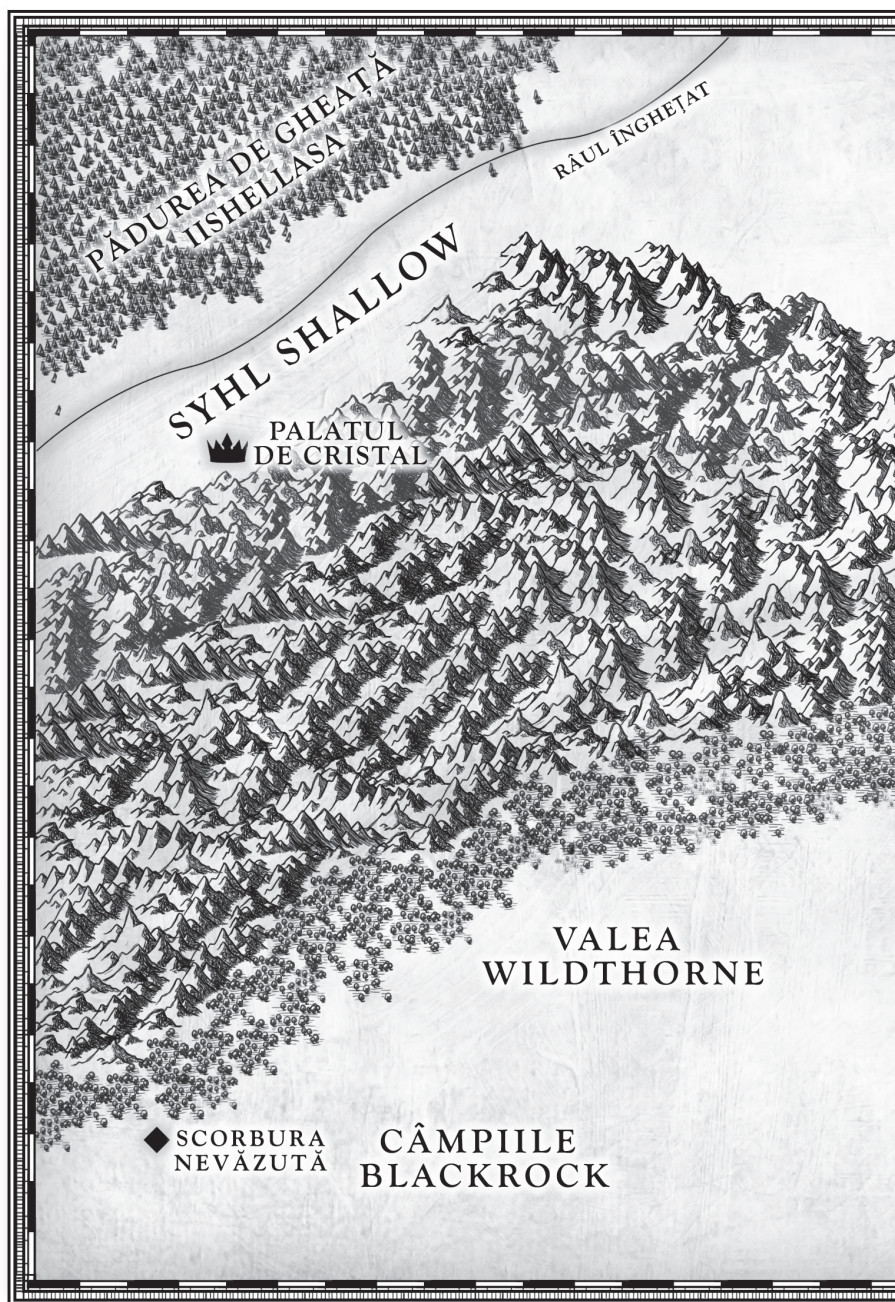
SYHL SHALLOW

👑 PALATUL
DE CRISTAL

VALEA
WILDTHORNE

◆ SCORBURA
NEVĂZUTĂ

CÂMPIILE
BLACKROCK

EMBERFALL

COLINELE
NORDULUI

VALEA VALKINS

◆ FORTĂREȚA
HUTCHINS

◆ CASTELUL
IRONROSE

◆ HANUL
„LA MISTREȚUL
STRĂMB”

◆ PORTUL
SILVERMOON

◆ PUNCTUL
COBALT

◆ RILLISK

GOLFUL
CASTELLAN

GOLFUL
RUSHING

OCEANUL

CAPITOLUL UNU

H A R P E R

M I-E DOR SĂ ȘTIU EXACT CÂT ESTE CEASUL.

E unul dintre puținele lucruri pe care regret că le-am lăsat în Washington DC, dar, când se lasă întunericul, cina pare o amintire îndepărtată și Rhen nu s-a întors încă în odăile lui, vreau să știu cât este ceasul. Nu-i nicio noutate să aștept pe întuneric, dar când eram pe străzi, aveam telefonul mobil al fratelui meu și număram fiecare minut.

Acum sunt prințesa Harper din Disi, iar regatul Emberfall nu a progresat până-n punctul de a avea electricitate.

Eu și Rhen avem camere separate, așa cum se cuvine pentru prințul moștenitor și domnița cu al cărei regat urmează să-l unească pe al lui, dar mă vizitează întotdeauna înainte să se retragă în dormitorul său.

Nu a întârziat niciodată atât de mult. Sau... nu cred că a făcut-o.

Arșița de peste zi s-a domolit, lăsând aerul răcoros să intre pe ferestrele deschise ale camerei mele, iar din lemnele puse pe foc au rămas doar tăciuni strălucitori. Afară, torțele pâlâie la posturile străjerilor care înconjoară Ironrose, sclipiri la intervale regulate care împiedică întunericul să se pogoare pe deplin peste proprietate.

Ce diferență enormă față de clipele în care Ironrose era blestemat, când posturile străjerilor erau reci, întunecate și goale, iar singurii oameni care locuiau la castel eram eu, Rhen și Grey.

Acum, castelul e ticsit cu nobili, slujitori și străjeri, iar noi nu suntem niciodată singuri.

Și Grey este plecat. Lipsește de luni bune.

Iau lumânarea de pe noptieră și o aprind de la tăciunii strălucitori din vatră. Este o mișcare pe care o fac fără să mai gândesc, așa cum aș fi aprins o brichetă acasă. Zo, străjera mea personală și cea mai apropiată prietenă de aici, nu este la datorie în seara asta, iar ea merită să doarmă. Și Freya, camerista mea. Luminile din odaia ei s-au stins cu ore în urmă și eu, ca o egoistă, îmi doresc să nu o fi făcut. Mi-ar prinde bine o prietenă.

În ușa aud o bătaie ușoară și traversez camera în fugă ca să o deschid.

Nu este Rhen, deși nu m-aș fi așteptat să ciocănească. E Jake.

Când eram mică, Jake era blând și bun, fratele mai mare perfect. Apoi am devenit adolescenți și, cât mama s-a aflat pe patul de moarte, tatăl nostru ne-a distrus viețile. Jake are constituția unui fundaș și, ca să avem cu ce trăi, a acceptat slujbe de la rechinii de cămătari care ne tot călcau pragul. Pentru cei din afara familiei, Jake s-a transformat rapid dintr-o persoană simpatică într-una de temut.

Faptul că am fost prizonieră în Emberfall, un ținut la fel de frumos pe cât e de sălbatic și plin de pericole, nu a schimbat temperamentul fratelui meu. În ziua în care am sosit, era dezorientat și nesigur, dar a ajuns să intre în pielea prințului Jacob din Disi, personajul fictiv. Părul brunet i-a crescut un pic și își poartă sabia la sold ca și când s-ar fi născut cu ea. Nimeni nu i-a făcut necazuri în DC, și nici aici nu-l necăjesc mulți oameni.

În seara asta, expresia lui e sumbră.

— Bună! zic încetișor. Intra!

O face, și eu închid ușa în urma lui.

— Mă miră că ești încă trează, spune el.

— Îl aștept pe Rhen. Tac o clipă, apoi: Mă miră că *tu* ești încă treaz.

Fratele meu ezită.

— Eu și Noah ne facem bagajele.

Noah este iubitul lui, fost rezident medical într-o cameră de urgențe aglomerată din DC, și acum „vraciul” castelului.

Ridic din sprâncene.

— Vă faceți bagajele?

Expresia fratelui meu nu se schimbă.

— Plecăm dimineață.

Vestea mă surprinde atât de mult, încât mă clatin un pas în spate.

Jake zâmbește.

— Nu pentru totdeauna, Harp. Nu e așa de grav.

— Dar... cum adică *plecați*?

El ridică din umeri, se foiește un pic și se duce la fereastră.

— Au trecut câteva luni de când suntem aici. Știu că-ți place să te joci de-a prințesa de la curte, dar mie mi se pare că trăiesc într-o cușcă. Tace și mă privește peste umăr, după care adaugă: Doar pentru câteva săptămâni. Maxim o lună.

Dau tot aerul afară.

— O lună!

Într-o lună pot să se petreacă multe. O știu mai bine ca oricine altcineva.

— N-aș avea cum să dau de tine, zic eu. Dacă se întâmplă ceva? Uneori, durează zile — *săptămâni* — ca să transmit un mesaj. Tot nu știm ce se întâmplă cu Syhl Shallow, încoronarea lui Rhen sau...

Îmi aruncă o privire.

— Nu e nevoie să mă verifici ca să vezi ce fac, Harper.

— Tot pot să-mi fac griji pentru tine.

Am fost o dată despărțiți după ce Grey m-a înșfăcat de pe străzile din DC, și a fost oribil să nu știu ce ar fi putut să se întâmple cu Jake. Nu mai vreau să simt așa ceva.

— L-ai întrebat pe Rhen? S-ar putea să nu i se pară o idee bună. Duritatea i se citește în privire.

— Nu este tutorele meu.

— Știu, dar...

— Știe oricum. Am vorbit deja cu el.

Asta mă uimește.

— L-am rugat să nu îți spună nimic, adaugă Jake. Voiam să te anunț personal.

Buzele mele descriu o linie dreaptă.

— Atunci, presupun că ai aranjat totul.

— Nu, Harp. Nu am făcut-o. Tace un moment, apoi zice: Vreau să vii cu noi.

— Jake! Nu pot. Știi că nu pot.

— Ba da, poți. Poți să scapi de aici, ca și mine. Pleacă de lângă fereastră ca să se oprească în fața mea și-mi vorbește pe un ton mai blând: Nu e nici tutorele tău. Nu trebuie să-ți petreci nopțile așteptându-l.

— Conduce o țară, spun eu. Nu a ieșit în oraș ca să bea cu băieții.

— Are optsprezece ani, ca și tine. Jake face o pauză, apoi: Vrei să te căsătorești cu el?

Întrebarea mă lasă fără suflare.

Fratele meu se uită cu atenție la mine.

— Harp... știi că asta te așteaptă dacă rămâi aici. A inventat toată alianța asta cu o țară închisă care depinde de căsătoria cu tine.

Știu asta. Bineînțeles că știu.

Tac prea multă vreme. Jake trece pe lângă mine, îndreptându-se către șemineu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Căsătorie.

— Eu... Nu știu.

Aruncă un buștean pe foc și-l împunge cu vătraul.

— Nu ar trebui să fii nevoită să știi. Asta vreau să zic.

Bușteanul începe să se aprindă, iar Jake mă privește peste umăr.

— N-ar trebui să te afli într-o poziție în care iubitul tău e nevoit să se însoare cu tine pentru ca țara lui să nu se destrame.

Mă deplasez și mă așez pe perna de pe canapea.

— Dumnezeuule, Jake, ce mă bucur că ai venit!

El se uită la focul care acum arde intens, făcându-i părul șaten să lucească în nuanțe de auriu și roșu.

— Știu că lucrurile nu erau bune în DC, dar nu mi se pare că sunt mai bune aici.

— Am plecat din Washington înfruntând un bărbat cu un pistol, zic eu.

— Știu, știu.

Totuși, amuțește și el, deci îmi dau seama că nu e vorba de o consimțire tacită.

Nu știu ce să îi spun.

— Nu pot să plec, Jake.

— Îl iubești.

— Da.

Oftează și apoi vine și se așază pe canapea, lângă mine. Îmi sprijin capul de umărul său și privim focul împreună.

— Zvonurile scapă de sub control, spune în cele din urmă. Se aude că nu e moștenitorul de drept și Karis Luran o să atace din nou.

— Zvonurile alea circulă de luni de zile.

— Oamenii încep să discute despre forțele din Disi care nu au ajuns niciodată. Că alianța voastră este o prefăcătorie. Jake tace și, acum, privirea îi este tăioasă când adaugă: Nu plec doar ca să scap de aici. Vreau să aflu ce se întâmplă cu adevărat dincolo de castelul ăsta.

— Rhen nu ne-ar minți.

Jake mă studiază o veșnicie.

— Și-a mințit întreaga curte, zice în cele din urmă. Dacă tu crezi că nu se pretează să ne mintă *pe noi*, trebuie să fii atentă.

Înghit în sec. Rhen nu este așa.

— Nu e nevoie să începi un scandal, Jake.

— Nu o fac. Îți cer doar să te gândești. Clatină din cap cu amărăciune, apoi zice: Noah a spus că n-o să vrei să vii. Mi-am zis că măcar o să-mi iei în considerare rugămintea.

Mă uit cu atenție la fratele meu neliniștit, care a făcut atât de multe lucruri oribile ca să mă țină în siguranță. Știu că bunătatea și compasiunea există în inima lui. Sunt sigură.

— Îmi pare rău!

El scrâșnește din dinți.

— Îmi doresc să fi știut dacă Grey e mort sau viu.

— Și eu, spun și oftez.

— Nu din aceleași motive ca tine, replică el și mă privește de sus. El e cel care ne-a prins aici.

Jake clatină din cap și-și trece apăsător o mână peste maxilar. Acum, trupul său e încordat.

— Dacă o să se întoarcă vreodată, o să-l fac să-și dorească să nu se fi întors.

Nu e cine știe ce amenințare. Grey este probabil mort – sau captiv în tărâmul celălalt, ceea ce e la fel de rău.

— De ce ești atât de furios?

Nori de furtună îi întunecă privirea.

— Harper, mi-am petrecut luni de zile urmărindu-i cum te folosesc!

— Nu mă *folosește* nimeni...

— Ba da! Te folosesc! Grey te-a adus aici ca să-i ajuți să rupă un blestem cu care n-ai avut de-a face. Și apoi, când ai evadat, te-a adus *iarăși* în locul ăsta.

— *Am vrut* să mă întorc. Și m-am întors. Nu regret alegerea făcută.

Până-n clipa de față, când mă uit în ochii lui Jake, nu mi-am dat niciodată seama că *el* îmi regretă alegerea. Poate că i-a salvat viața, dar acum e prizonier aici și nu are cum să ajungă acasă.

Zăvorul de la ușa mea scoate un sunet, iar eu mă întorc, surprinsă să-l văd pe Rhen în prag.

Prințul încă poartă ținuta formală, o tunică albastră închisă până la gât cu nasturi și o sabie la șold. Lumina focului se reflectă în părul său, poleindu-l în nuanțe aurii, dar ochii îi sunt obosiți. Ne zărește pe Jake și pe mine lângă șemineu și se oprește. Încordarea din încăperea e atât de intensă, încât probabil o simte.

— Iartă-mă! spune Rhen cu grijă. Este târziu. Credeam că o să fii singură.

Jake oftează.

— *Ar trebui* să fii singură. Eu plec. Se apleacă și mă sărută pe frunte, după care adaugă: Ai grijă de tine, Harper! Vorbesc serios!

Replica asta mai adaugă ceva dulceață tuturor celorlalte vorbe.

— Mulțumesc, frate mai mare!

Jake se oprește lângă Rhen înainte să pună mâna pe clanța ușii.

— Tot plec mâine, spune el.

— Astăzi, de fapt, rostește Rhen pe un ton la fel de egal ca al lui Jake. E trecut cu mult de miezul nopții. Se uită la întunericul de dincolo de fereastră, adăugând: Dustan și un mic grup de străjeri o să te însoțească. Dacă vrei, poți să pleci în zori.

Asta-l bulversează pe Jake preț de o clipă, dar își revine repede.

— Bine.

Rhen ridică o sprânceană.

— Credeai că n-o să-mi respect cuvântul?

— Credeam c-o să găsești lucruri mai importante de făcut.

— Într-adevăr. Ai dreptate.

Rhen deschide ușa și o ține așa. O invitație clară să plece.

Jake deschide gura ca să se certe.

Rhen poate să fie răbdător când vrea, dar simt că acum nu e unul dintre momentele acelea.

— Jake, spun eu. Ai obținut ce-ai vrut.

— Nici pe departe.

Dar observația e de ajuns cât să-l facă pe fratele meu să renunțe la ceartă, apoi iese pe ușă.

Odată plecat, Rhen traversează încăperea spre locul în care stau. Fiecare zi pare să-i accentueze și mai mult cearcănele, o atenție sumbră și încordată care parcă nu mai dispare.

— Ești în regulă? îl întreb când se apropie.

Mereu e încrâncenat după ce pleacă de la întâlnirile cu sfetnicii lui, dar mi se pare că astăzi a depășit o nouă limită. Este distant. Atât de rigid, încât, dacă nu l-aș cunoaște, cred că m-aș îndepărta de el.

— Ce se întâmplă? Este târziu. Credeam că...

Îmi cuprinde talia cu mâinile, făcându-mă icnesc. Apoi mă sărută.

Rhen este atât de puternic și de abil, că uneori încă mă surprinde când e blând. A traversat camera ca și când ar fi vrut să pornească un război, dar mă sărută de parcă aș fi cea mai delicată ființă din castel. Mâinile lui emană o căldură pe care o simt prin trupul adormit, atingându-mi catifelat mijlocul. Îmi lipesc palmele

de tunica lui și-i inspir parfumul, lăsând apropierea dintre noi să mai șteargă din grija zgândărită de Jake.

Deși Rhen se retrage, tot e foarte aproape de buzele mele. Privirea lui se adâncește în a mea.

— Ți-am simțit îngrijorarea din cealaltă parte a castelului, spune el și-mi mângâie ușor obrazul cu degetul mare. O simt și acum.

Roșesc și mă uit în jos. Mă joc cu cataramele de la tunica lui, de parcă ar trebui îndreptate, dar desigur că nu trebuie.

— Sunt în regulă.

— Harper, spune el cu blândețe, acoperindu-mi mâna cu a lui și forțând-o să se liniștească.

Ador cum îmi rostește numele, cum accentul lui îngreunează „R”-urile, făcându-le să sune ca un tors. E mereu atât de protocolar, că numele meu pare un secret doar între noi.

Cu un deget, îmi ridică bărbia.

— Spune-mi fricile tale!

— Jake tocmai m-a anunțat că pleacă.

— A! face Rhen oftând. Fratele tău este nerăbdător și nesăbuit, iar sincronizarea ar fi putut fi mai bună, dar, totodată, și mai proastă. Prefer să-l trimit cu binecuvântarea mea, decât să aflu că a stârnit haos undeva în regat. Dustan nu o să-i permită să intre în multe necazuri.

— Mă surprinde că-l trimiți cu comandantul gărzii tale.

— Aș fi preferat să nu o fac, dar, în privința asta, am puțini străjeri în care pot să mă încred. Garda Regală tot mi se pare neîncercată, dar fratele tău insistă că pleacă, indiferent dacă-mi place sau nu.

Ei bine, pare să fie o replică de-a lui Jake.

Rhen mă studiază.

— Ai prefera să o trimit pe Zo?

— Nu.

Dacă Jake pleacă, nu suport gândul de a-mi pierde și prietena.

— Ți-a zis Jake că vrea să-l însoțesc?

Întrebarea îl face pe Rhen să încremenească.

— Nu. Și ce ai hotărât?

— Asta-i unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la el. Este poruncitor, ferm și nu șovăie nicio clipă, dar niciodată nu-mi răpește posibilitatea de a alege.

— Că nu plec cu el.

Rhen expiră și mă sărută din nou.

— Mi-am petrecut atât de mult timp să te gădesc, încât mi-am făcut griji că soarta ar putea să mi te ia.

— Îmi lipesc fruntea de gâtul lui și inspir căldura parfumului său.

— Nu plec nicăieri.

— Mă lasă doar cu tăcerea un moment, dar îmi dau seama că îngrijorarea lui nu s-a domolit.

— Îmi mușc buza, nedorindu-mi să-l agită și mai mult.

— Jake a spus că zvonurile despre un alt moștenitor s-au înmulțit.

— Așa este.

— Îi apăs pieptul cu o mână, gândindu-mă la tot ce mi-a zis Jake.

— Vorbește cu mine, Rhen!

Oftatul lui pare exagerat.

— Moștenitorul există. Există consemnări regale, cu sigiliul tatălui meu. Am vrut să grăbesc încoronarea, dar mulți nobili și-au exprimat deja dorința de a vedea dovezi care să indice clar succesiunea la tron, iar eu am să mă străduiesc din răspuțeri să li le ofer.

— Cum ai să-l găsești?

— S-ar putea să fie imposibil. De fapt, se poate să fie mort. Nu prea avem pe ce să ne bazăm în căutarea noastră. Dacă mama lui a fost vrăjitoare, așa cum indică arhivele, el ar trebui să aibă ceva puteri

magice, ca Lilith. Cândva, mi-a zis că firul magiei nu s-a pierdut odată cu ea, că simte existența unui alt vrăjitor. Magia este interzisă de ani de zile în Emberfall, dar dacă dăm de știre că cineva are puterea asta, s-ar putea să nu-i fie atât de ușor să se ascundă.

Lilith. Doar numele ei este suficient să mă facă să mă cutremur.

— Ce-ai să faci dacă ai să-l găsești?

— Dacă are puteri magice, o să fie distrus.

Mă smucesc înapoi.

— Rhen!

El nu spune nimic. Nu este nevoie să o facă. Expresia din ochii lui transmite destule.

Mai fac un pas în spate.

— Omul ăsta e *fratele* tău.

— Nu. Este un străin, replică el, iar vocea nu-i trădează nimic.

Mi-am petrecut aproape o veșnicie în capcana unei vrăjitoare, și asta mai că mi-a ruinat regatul. N-am să risc să fie distrus de o alta.

Sunt ținuită pe loc și parcă m-a luat cu frig, în ciuda focului de lângă mine. Nu știu ce să zic. L-am mai văzut trimițând un om la moarte, dar era un bărbat care ne ucisese patru dintre străjeri, unul care ne-ar fi omorât, dacă ar fi avut prilejul.

Situația asta e diferită. Calculată. Premeditată.

Rhen face un pas înainte și întinde o mână ca să-mi atingă chipul.

Mă retrag tresărind, și expresia îi încremenește.

— N-am vrut să te supăr, spune încetișor, iar eu știu că vorbește serios. Nu mi-am dat seama că ar fi o surpriză. Ai văzut cu ochii tăi ce dezastru a provocat Lilith.

Da. Am văzut. Am văzut-o torturându-l pe Rhen la nesfârșit. Nu avea nicio putere s-o oprească.

— Sunt sigură că ai dreptate, îi zic eu, deși situația e cu totul alta.

Inspir tremurând și sunt nevoită să-mi lipesc o mână de burtă.

Rhen a dovedit c-o să facă tot ce e necesar ca regatul Emberfall să nu se dezbine. O dovedește acum.

— Nu te-ndepărta de mine! îmi cere cu blândețe, iar în vocea lui sesizez o nouă notă.

Nu e vulnerabilitate – niciodată –, ci altceva foarte asemănător.

— Te rog! Nu pot să îndur așa ceva.

Pare epuizat. Trupul îi este foarte încordat. Mă-ntreb când a dormit ultima dată. Inspir adânc, îmi alung tremurul din degete și apoi fac un pas înainte ca să-l îmbrățișez.

— Spune-mi care sunt fricile *tale!* îi zic încet.

— Nici măcar nu știm dacă Lilith e moartă, rostește Rhen. Dacă ar fi să-l găsească pe moștenitorul ăsta, dacă ar fi să comploteze amândoi împotriva mea...

— Au trecut luni de zile. Fie e captivă pe celălalt tărâm, fie Grey e blocat acolo.

— Sau i-a jurat credință, așa cum am văzut noi, iar ea așteaptă momentul potrivit.

Grey i-a jurat să o slujească pentru a mă salva – chiar înainte să-i pună cuțitul la gât lui Lilith și să dispară în partea cealaltă. În Washington, DC.

— Nu ar ajuta-o. Rhen. El n-ar face asta.

— Trebuie să-mi protejez poporul, Harper.

Se sprijină de mine, iar eu ascult ritmul tot mai lent al bățăilor inimii lui. Îi ating pieptul cu o mână și el închide ochii. Cu multe luni în urmă, într-un moment când era în trupul său de monstru, Rhen și-a atins fața de mâna mea și s-a liniștit, pur și simplu. I-am simțit teama atunci. O simt și acum.

— Nu mai ești un monstru, îi zic în șoaptă.

— Am trimis străjeri la casa mamei lui Grey, în valea Wildthorne, spune Rhen cu grijă.

Mâna-mi încremenește pe obrazul lui.

— Poftim? Când?

— Săptămâna trecută, îmi răspunde el. Ca să ne asigurăm. S-au întors astăzi, spune după o pauză.

Cândva, Grey mi-a povestit că Lilith îi ucisese întreaga familie, lăsând-o în viață doar pe mama lui.

— Ce au descoperit?

— Mama lui a dispărut. Localnicii au zis că și-a vândut animalele și s-a mutat cu câteva luni în urmă. Nimeni nu știe încotro s-a dus. Se zvonește că un bărbat rănit a stat cu ea o scurtă vreme, dar nimeni nu l-a zărit, zice după o altă clipă de tăcere.

Îmi țin respirația un moment.

— Grey ar putea fi în viață, șoptesc eu.

— Da. Vocea lui Rhen este dură, dar simt grija și nesiguranța care se ascund în spatele ei: Având în vedere ce mi-au raportat, presupun că Grey trăiește.

Îmi ridic privirea la el.

— Grey nu i s-ar fi supus, Rhen.

— Dacă nu a făcut-o, de ce nu s-a întors la Ironrose?

Încerc să mă gândesc la un răspuns, dar nu reușesc.

— Karis Luran ar putea să atace în orice moment, spune Rhen. Moștenitorul ar putea să apară oricând. Face o pauză și apoi completează: Și Lilith ar putea să aștepte ocazia potrivită ca să atace.

Îmi sprijin capul de pieptul lui Rhen și mă uit din nou pe ferastră, la stelele care împânzesc văzduhul.

— O, Grey! zic eu. Unde ești?

— Chiar așa, unde ești? spune și Rhen.

Oftează și, printre sunetele cuvintelor, aud dorul, tristețea și grija. Îmi sărută ușor părul.

— Unde ești?